

[Albertsen.]

partiets ordfører om invalidepensionisterne og enkepensionisterne, kan jo ikke undre nogen. Man siger altså til ca. 200.000 mennesker, som for de flestes vedkommende har en overordentlig vanskelig situation, at de ikke skal have noget. Det er en klar side af fremskridtspartiets såkaldt sociale ansigt.

Første næstformand (Grete Høckerup):

Da socialministeren ikke kan være her, vil indenrigsministeren svare på hendes vegne.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg beklager, at socialministeren er indisponeret, således at hun ikke kan være til stede, men de spørgsmål, som er af mere teknisk art og om jeg så må sige socialpolitisk art, går jeg ud fra man meget hurtigt kan få svar på i udvalget.

Jeg vil gerne sige tak til ordførerne, fordi de i almindelighed udtrykte ønske om en hurtig behandling. Jeg vil gerne understrege det, som hr. Albertsen sagde, nemlig at såfremt lovforslaget om skattefri pensioner vedtages, er det som nævnt i fremsættelsestalen ikke tanken at give yderligere forhøjelse til gifte pensionister fra 1. januar 1977, og det er ikke rigtigt, at der står i bemærkningerne, at nærværende forslag træder i stedet for skattefritagelsesforslagene.

Jeg har i og for sig ikke flere bemærkninger at gøre om særlig dette problem, men jeg vil gerne sige til hr. Peter Holst, at problemet om forholdet mellem enlige og ægtepar ville det være rart at få klaret så godt som overhovedet muligt.

Når hr. Jørgen Junior og fru Hanne Reintoft siger, det er utilstrækkeligt, må vi sige, at hvis vi kunne kombinere de to synspunkter i henseende til skatteudskrivning, havde vi måske mulighed for at gøre noget mere, men jeg er ikke helt sikker på, at man kan kombinere netop kommunisternes og fremskridtspartiets synspunkter, når det drejer sig om om at skaffe dækning.

Jeg er i og for sig også enig med fru Ebba Strange i, at der bør være noget mere, men lidt har også ret, og det her er dog et skridt på vejen. Fru Ebba Strange siger videre, at der er et problem i forbindelse med bolig-sikringen; ja, det er jeg da klar over; jeg er bare ikke i stand til at komme med de kon-

krete oplysninger, idet jeg først har fået sagen så sent.

Når fru Hanne Reintoft siger, at det er en sølle forhøjelse, må jeg gentage, at det dog er en forhøjelse, og at det altså går den rigtige vej. Fru Hanne Reintoft taler om invaliditetstillæg, der ikke er reguleret, og siger, at socialministeren almindeligvis slynger tal ud, som måske ikke viser sig at passe. Jeg skal ikke på nogen måde bekræfte det, som fru Hanne Reintoft siger, men bare sige, at jeg nok skal lade være med at slynge tal ud, som ikke kan bekræftes senere, ligesom jeg skal sørge for, at de spørgsmål, som i givet fald måtte blive stillet i udvalget, bliver besvaret hurtigst muligt. Foreløbig: tak for en god modtagelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om plejehjemspladser i hovedstadsområdet [af Jørgen Junior m. fl.].

(Andre selvst. forslag nr. LXIV. Fremsat 6/2 76).

Forslaget sættes til forhandling.

Formanden:

Indenrigsministeren vil svare på socialministerens vegne.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg skal på socialministerens vegne gøre nogle bemærkninger til det foreliggende forslag til folketingsbeslutning og sige, at den tanke, der ligger bag forslaget til folketingsbeslutning om plejehjemspladser i hovedstadsområdet, kan socialministeren slutte sig til. Det princip, at de ældre længst muligt skal have lov til at blive i deres eget hjem, har fundet udtryk allerede i de administrative regler i den første omsorgslov af

[Indenrigsministeren.]

1964. Den daværende socialminister lagde vægt på, at det blev gjort klart for kommunerne, at omsorgsarbejdet skulle lægges sådan til rette, at de ældre kunne hjælpes til at klare sig selv, og der har derfor været en stor udvikling i den forebyggende indsats; jeg tænker her ikke mindst på hjemmehjælpen.

Selv om den forebyggende indsats udvikles mest muligt, vil der dog altid være brug for plejehjem til mennesker med stort plejebehov, og de hjem, der skal bygges, må være indrettet sådan, at de er egnede til formålet. På grund af den forebyggende indsats vil de mennesker, der kommer på plejehjem, have brug for megen omsorg og pasning, og det arbejde, der skal gøres for dem, kan ikke ske i bygninger, der ikke er indrettet til formålet. Tanken om at anvende bygninger, der ikke længere kan bruges til deres oprindelige formål, kan dog godt være rigtig, og på et tidspunkt, hvor det er nødvendigt at holde igen på de offentlige udgifter, bør man ikke uden videre kassere noget gammelt uden at undersøge, om det kan bruges til andre formål.

Ansvar for tilrettelæggelse af plejehjemsforsorgen ligger hos kommunerne, men igennem den sociale styrelseslov er det muligt at have indseende med kommunernes planlægning. Jeg mener derfor ikke, der er brug for en folketingsbeslutning. De regler, der foreslås indført, findes allerede, for Københavns og Frederiksberg kommuner specielt efter, at der sidste år ved ændring af den sociale styrelseslov blev indsat en udtrykkelig bestemmelse om, at der i Københavns kommune skal udarbejdes udbygningsplaner efter de samme retningslinjer som dem, der gælder for planlægning i andre kommuner og amtskommuner. Udbygningsplanerne udarbejdes efter en vejledning, som socialministeriet udsendte i juli 1974. For planerne 1977-1981 er der udsendt retningslinjer i oktober 1975, hvor socialministeren udtrykkelig har anmodet kommuner og amtskommuner om overvejelser i lyset af den mangeårige målsætning, hvorefter de pleje- og omsorgskrævende patienter så vidt muligt skal have lejlighed til at blive i deres eget hjem, så længe de ønsker det.

Derudover har socialministeren ved samme lejlighed sendt et notat til kommu-

ner og amtskommuner vedrørende planlægning og visitation inden for omsorgsområdet, ligesom socialministeren har udsendt en vejledning om besparelser inden for omsorgsområdet, der peger på en række muligheder for bedre prioritering inden for området til gavn for den enkelte ældre og for det offentlige.

Jeg skal her på socialministerens vegne sige, at planlægningsreglerne er benyttet i styrelseslovens § 11 derved, at der er udsendt generelle oplysninger om planlægning, visitation og priser på forskellige former for omsorg, ligesom socialministeren har udsendt en vejledning om besparelsesmuligheder, men socialministeren mener ikke, at man skal blande sig i spørgsmålet om, hvilke bygninger kommunerne skal anvende til plejehjem; det afgørende er, at de sørger for, at de er der.

Inge Fischer Møller (S):

Jeg kan tilslutte mig de udtalelser, ministeren er kommet med, og klart tilkendegive, at det efter vor opfattelse ikke er spørgsmål, som folketinget skal træffe afgørelse i. De regler, der gælder for det område, står i den sociale styrelseslov, og jeg skal måske på en meget pæn måde bede fremskridtspartiets repræsentanter om at gøre sig bekendt med denne lov, for hvis de havde gjort det, havde de også været klar over, at forslaget var ganske overflødig.

Men jeg vil også gerne, når jeg nu er her, benytte lejligheden til at sige et par enkelte ord. Det er ikke kun, når det drejer sig om plejehjemspladser, et spørgsmål om at udnytte det, som nogle vil kalde for ledig kapacitet. Det er et spørgsmål om at finde en plejehjemsplads, som dækker lige netop det behov, den pågældende plejehjemspatient har, og de muligheder har vi allerede i gældende lovgivning. Jeg skal derfor ganske kort på socialdemokratiets vegne afvise forslaget.

Peter Holst (V):

Da venstres ordfører i denne sag, hr. Bertel Haarder, er forhindret i at være her, skal jeg på hans vegne redegøre for vores syn på sagen. Der er grund til at tro, at forslaget er affødt af den megen tale om overkapacitet på sygehusområdet. Vor vurdering er den, at det er et spørgsmål, om staten skal gribe

[Peter Holst.]

ind over for kommunernes planlægning, som det her foreslås. Dels er der — det blev nys nævnt igen — fra socialministeriet for længst udsendt et notat til kommunerne, hvor man peger på nogle billige alternativer til de tunge plejehjemspladser, dels er det sådan, at kommunerne i alle tilfælde skal betale halvdelen af, hvad det koster. Derfor er der grund til at forvente, at man i det lange løb vil satse på den løsning, der økonomiserer bedst med de forhåndenværende midler. Hvis og når vi ad åre desuden går helt over til bloktilskud og afskaffer de sidste procentrefusioner, vil kommunernes økonomiske ansvar yderligere blive forstærket.

Vi vil med interesse deltage i et muligt udvalgsarbejde og vil dér gerne samtidig overveje andre mulige løsninger på problemet. Vi er på forhånd af den opfattelse, at dette at forstærke og tydeliggøre kommunikationen på tværs af de adskilte administrative enheder er bedre end at udstede statslige direktiver, og vi ser ikke i denne sammenhæng nogen interessemodsætning mellem de parter, hvis samarbejde vi mener kan løse det problem, der er peget på.

Endelig vil vi tilslutte os det, som fru Inge Fischer Møller nævnte, nemlig at det ikke alene er et spørgsmål om kvantitet: ledige hospitalssenge er ikke umiddelbart velegnede til at træde i stedet for plejehjemspladser.

Grethe Philip (RV):

Selve den tanke, at det er vigtigt at have den bedst mulige koordinering imellem social- og sundhedsvæsenet, kan vi fuldstændigt tilslutte os. Det er for øvrigt ikke noget nyt, det er jo noget, vi har drøftet i årevis herinde. Vi kan også tilslutte os, som vi ofte tidligere har gjort det, tanken om, at det er vigtigt, at ældre mennesker og gamle længst muligt kan blive i deres egne hjem, og at vi på forskellig måde skal støtte dem, således at de kan gøre det. Men jeg mener ligesom foregående talere ikke, at vi har behov for nogen folketingsbeslutning om, at regeringen nu skal gribe direkte ind. Vi har, som det blev sagt fra ministerens side, regler i vores lovgivning om, at der skal være udbygningsplaner, og det omfatter også hovedstadsområdet, og vi er jo netop på

mange forskellige områder inde i en udvikling i retning af, at kommuner og amtskommuner skal have et selvstændigt ansvar. Det mener vi også skal gælde hovedstadsområdet, og derfor kan vi ikke tilslutte os det foreliggende forslag.

Hagen Hagensen (KF):

Selve tanken om at gøre det bedst muligt for vore gamle medborgere, sørge for, at de længst muligt kan blive i deres hjem, vil vi vist alle sammen virke for. Men jeg er skeptisk indstillet over for, at man skulle til at meddele pålæg af den ene eller den anden art på dette felt, idet jeg finder, at kommunerne, der har forholdene inde på livet, langt bedre kan finde frem til, hvad der egentlig skal gøres på disse felter.

Der er tale om, at vi skal sørge for, at vore ældre medborgere længst muligt kan være under så gode forhold hjemme, som det er gørligt, og jeg vil i den forbindelse med de hospitaler, der er opremsset i bemærkningerne til forslaget, sige, at det vil være meget få af disse, der vil kunne træde i stedet for noget, der blot ligner et hjem for gamle folk, og det må vi lægge vægt på. Allerede det forhold, at man kommer på plejehjem, selv om det er nok så godt indrettet, kan være meget tungt for de mennesker, der skal derind, og vi må sørge for, at det bliver så ligt med et hjem som overhovedet gørligt. Det er jo desværre, når mennesker kommer på plejehjem, i de fleste tilfælde den sidste station på vejen, og denne dødens forgård, som det skal være, skal derfor også være så godt indrettet, som den overhovedet kan være, for at man kan give dem, der skal være der, en så menneskelig tilværelse som overhovedet gørligt.

Må jeg dernæst sige, at der allerede findes, som ministeren jo har peget på, inden for hovedstadsområdet, i hvert fald inden for København og Frederiksberg, et udbygget samvirke imellem de to kategorier: dem, der har med plejehjem at gøre, og dem, der har med hospitalsforhold at gøre, og der finder i vidt omfang en central visitation sted.

Der er mange folk, der i de ældre år bliver nødt til at komme på plejehjem, men det er jo navnlig de tunge tilfælde, og der er nogle, der først er hospitaliserede, og som man prøver på at behandle dér. Kan det ikke

[Hagen Hagensen.]

klæres over langtidsmedicinske afdelinger, må man prøve på at få dem anbragt på plejehjem, hvor de virkelig kan få den pleje, de skal have. Men også her gælder det, at der skal være en vis blanding imellem dem, der skal være på plejehjem: de kan ikke klare at passe udelukkende tunge patienter, det bliver simpelt hen ikke til at have med at gøre.

En af grundene til, at vi ikke umiddelbart kan gå ind for, at der skulle ske noget pålæg til hovedstadsområdet kommuner, er, at der er stor forskel på, hvad den enkelte kommune har behov for, fordi befolknings sammensætningen er varierende fra kommune til kommune, og der vil simpelt hen blive forhold, som ikke kan ordnes på den bedste måde, hvis det skal gå efter en fælles planlægning; jeg tror, det vil være nødvendigt, at kommunerne har forholdsvis frie forhold til at søge udbygget, hvad de nu kan.

Må jeg til slut pege på mit partis forslag om at give en kontantydelse til de familier, der ville påtage sig at sørge for at have deres ældre og nære pårørende længst muligt hjemme; det er noget, som jeg også synes må indgå i overvejelserne om, hvorledes vi skal sørge for vore ældre.

Ebba Strange (SF):

Jeg vil gerne på socialistisk folkepartis vegne advare mod at vedtage dette forslag. Da vi i sin tid tog stilling til bistandsloven, havde vi fra socialistisk folkepartis side det synspunkt, at ministeriet egentlig burde påtage sig den opgave at stille minimumskrav til kommunerne om opfyldelse af et vist serviceniveau på de forskellige sociale områder, som bistandsloven omfatter.

Vi vender os derfor på det skarpeste mod, at socialministeren pludselig skulle kunne gribe ind og pålægge hovedstadskommunerne at undlade at bygge plejehjem. Hvis hovedstadskommunerne finder, at det er nødvendigt at bygge plejehjem, må hovedstadskommunerne have lov at bygge plejehjem, og så kan det efter vores mening ikke være ministerens opgave at sige, at det skal de ikke gøre, for de gør det naturligvis, fordi de mener, der er et behov for plejehjemspladser, og ikke af nogen som helst anden grund. Det vil jeg altså meget advare mod;

det er ikke ministeriets opgave, og det kan vi ikke tilslutte os.

Når der tilmed sker den sammenblanding i forslaget mellem plejehjem og hospitaler, vil jeg også advare. Plejehjem skulle helst være andet og mere end hospitaler, plejehjem skulle helst være steder, hvor de ældre eller invalide mennesker, der er anbragt disse steder, kunne få en virkelig menneskelig og omsorgsfuld pleje, og derfor skal det være institutioner, der er hensigtsmæssigt indrettet til netop det formål, og det mener jeg ikke gælder vores hospitaler. Men jeg vil slet ikke gå ind i konsistensen af dette forslag, for vi afviser det simpelt hen med den helt principielle begrundelse, som jeg har nævnt i første omgang, og så synes jeg ikke, der er nogen grund til at gå i detaljer.

Inge Krogh (KrF):

Om det foreliggende forslag er overflødig, kan jeg ikke her på stedet tage stilling til, men jeg kan sige, at kristeligt folkeparti er enigt i nogle af tingene og stærkt uenigt i andre. Vi er enige i, at der bør være en planlægning og specielt med henblik på, at ældre og handicappede kan blive i deres hjem så længe som muligt. Jeg synes også, det er godt, at det er nævnt, at man må tage hensyn til private plejehjem. Jeg tror, private plejehjem opfylder et behov for nogle mennesker, og de bør være med i planlægningen; man bør undgå, at de nedlægges.

I øvrigt synes jeg, det ville være godt, om hovedstadsområdet kunne arbejde sådan, at deres ældre kunne blive i hovedstadsområdet. Det er stadig sådan, at adskillige plejepatienter er anbragt meget langt fra København, f. eks. i nærheden af Skælskør; det må anses for absolut uheldigt, at netop ældre er så langt væk fra det sted, hvor de hører til.

Jeg må på det skarpeste advare imod at regne med, at nedlagte hospitaler kan være udmærkede til plejehjem. Jeg tror ikke, at to afdelinger på Kommunehospitalet f. eks. ville være egnede til plejehjem. Det er ikke det samme at være patient et sted for en kortere tid og måske i årevis at skulle tilbringe sin tid dér; der må mere hjemlige forhold til. Der er nævnt mange ting, der er f. eks. nævnt Sundby hospitals øreafdeling og børneafdeling, og jeg ved i hvert fald, at befolkningen i nærheden af Sundby hospital

[Inge Krogh.]

kæmper meget stærkt for at få lov til at beholde disse afdelinger dér, hvor de er. Det er meget svært at indrette en ældre bygning sådan, at den vil kunne fungere til noget andet end sit oprindelige formål.

Hanne Reintoft (DKP):

Det er efterhånden uendelig mange gange slået fast herinde, at vi alle sammen er enige om, at det er bedst, de ældre bliver i deres hjem; det er jeg også enig i, men jeg vil meget gerne have den tilføjelse: hvis det kan ske under tålelige vilkår. Når man f. eks. hører om en gammel dame, der falder ude foran sit toilet og brækker benet om lørdagen og ligger dér, til hjemmehjælpen finder hende mandag morgen, er det ikke tålelige vilkår. Når folk lider af natteangst og ikke tør være alene og har det ganske forfærdeligt, er det ikke godt. Vi kan ikke slå det fast som en evig sandhed, og jeg kan ikke acceptere, når hr. Hagen Hagensen sammenligner vores plejehjem med dødens forgård. Når vi frem til den politiske erkendelse, at sådan er de, er der kun ét at gøre, og det er at eksperimentere og bevilge og omnormere og tage hele debatten op, så vi gør det til noget andet, for der er et stigende antal ældre, der har behov for den form for omsorg, og finder vi den så trist, som hr. Hagen Hagensen gør, må man virkelig gøre en politisk indsats for at ændre de vilkår.

I øvrigt er forslaget fuldstændig uanstændigt og vidner om et totalt ukendskab til Københavns kommune. For øjeblikket er det sådan på de københavnske hospitaler, at de til plejehjem indkalder de patienter, der er skrevet op i februar 1975. Det er sådan, at de på langtidsmedicinske afdelinger må fragte meget syge patienter til Juelsminde i Jylland, fordi der ikke er plads på gangene, der er faktisk folk, der dør af det, fordi de ikke kan tåle at blive fragtet tilbage, og der er ægtefæller, der er meget ulykkelige over det; det er den faktiske situation. Når det er slået fast, er det også den faktiske situation — hvis man kender lidt til pleje af tunge plejepatienter — at forældede sygehuspladser er det mest uhensigtsmæssige, man har, og hvis man vil bruge dem, cementerer man i hvert fald tankerne om dødens forgård.

Forslaget kan simpelt hen ikke bruges, og

det burde ikke være fremsat. Dels dokumenterer det uforstand, dels dokumenterer det umenneskelighed, dels tror jeg bare, det dokumenterer, at man vil føre sig frem med et eller andet.

Ørdføreren for forslagsstillerne (Jørgen Junior) (FP):

Jeg kan jo ikke takke for nogen strålende tilslutning til tankerne, og så er der sådan set ikke andet at gøre end at konstatere det.

Begrundelsen for at fremsætte forslaget var at røre ved en situation, som vi finder er meget, meget væsentlig. Jeg føler, at bl. a. disse mange forskellige selvejende institutioner, der er oprettet, ofte oprettes uden nogen særlig planlægning, uden alt for megen behovsanalyse og af mange forskellige grunde. Jeg føler også, det havde været rimeligt at se på helheden. Jeg er da ganske enig i, at de bemærkninger, der er gjort om hospitaler, ikke på nogen måde bør opfattes således, at vi mener, at patienterne skal stuves ind på disse ganske ukritisk og umiddelbart, og jeg er da helt enig i, at kvantitet ikke er det samme som kvalitet, og at kvalitet er nødvendig. Men jeg må altså blot konstatere, at der ikke rigtig har været nogen forståelse for de tanker, og når hr. Peter Holst taler om, at vi måske kan få ideer under udvalgsarbejdet, kan jeg vist ikke have megen tiltro til det, men jeg tror nok, det bliver nødvendigt, at folketinget på et eller andet tidspunkt forstår, at hele dette område er et område, som man må se mere på, end tilfældet er for øjeblikket. At vi kun fremsætter forslaget ud fra det ønske, at der skal gøres mest muligt, og at det skal gøres bedst muligt for vore ældre, skal jeg blot tilføje for en ordens skyld.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Hvis jeg skulle være lidt venlig over for hr. Jørgen Junior, hvad jeg gerne vil være, må jeg måske sige, at hvis hr. Jørgen Junior lige havde sat sig ned og tænkt lidt over disse problemer, ville hr. Jørgen Junior også vide, at det problem, som hr. Jørgen Junior rigtigt siger der skal røres ved, er et problem, som man har i samtlige amtskommuner, hvor det imidlertid mange gange kniber med at få midlerne til at slå til til at skabe

[Indenrigsministeren.]

det, vi i fællesskab gerne vil skabe for vores ældre, så det er altså ikke noget særligt nyt.

Når hr. Jørgen Junior siger, at vi skal have udbygningsplaner, og at udbygningen foregår sådan lidt spredt, må jeg sige til hr. Jørgen Junior, at der jo ikke indrettes plejehjem af nogen som helst art, der godkendes, uden at de går ind i en eller anden form for plan, og at der i hver amtskommune skal laves udbygningsplaner for de næste 5 år for, hvilken omsorg vi skal have for vores ældre. Det er altså ikke bare noget, der er nyt, og noget, der bare slås fast i dag; det er noget, der er sket gennem tidligere lovgivning.

Jeg vil gerne sige i anledning af hr. Jørgen Juniors bemærkninger om direktiv fra socialministeren, at vores hensigt jo hidtil har været den, at vi skulle decentralisere og lægge ansvaret ud til de steder, hvor befolkningen var nærmest, og nu kommer man altså med forslag om at placere det dér, hvor befolkningen er fjernest fra; det mener jeg ikke er den rigtige måde at gøre det på.

Jeg vil konkludere det, som blev sagt af de forskellige ordførere og også af hr. Jørgen Junior, at det, der må være vores opgave, er at skabe så venlige, så miljøvenlige og så gode rammer omkring vore ældre på plejehjemmene og ikke bare en sammenstuvning på et eventuelt nedlagt hospital; det forstod jeg også på hr. Jørgen Junior bestemt ikke var hensigten med det foreliggende forslag. Jeg ved, at kommunerne er meget positive i deres forsøg på at drage omsorg for vores ældre, og jeg har i høj grad tillid til det, der sker. Fru Inge Krogh sagde, man skulle have planlægning. Ja, det er bare ikke noget nyt, det er institueret for lang tid siden, og jeg har altså fuld tillid til, at det klares. Men kunne vi ved fælles hjælp skaffe en bedre økonomi og nogle bedre muligheder for vores ældre, var i og for sig ret meget nået.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbe-

slutning henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Forøgede retsgarantier ved indgreb i den personlige frihed) [af Wamberg m. fl.].

(Lovforslag nr. 209. Fremsat 6/2 76).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Formanden:

Ministeren for skatter og afgifter i socialministerens sted.

Ministeren for skatter og afgifter (*Svend Jakobsen*):

På regeringens vegne skal jeg afvise det af hr. Wamberg m. fl. fremsatte forslag til ændring af bistandsloven, og det gør jeg først og fremmest ud fra et retssikkerhedshensyn.

Fremskridtspartiets forslag går ud på dels at give socialministeren adgang til når som helst at gribe ind og træffe administrative afgørelser i enhver verserende sag vedrørende bistandsloven, dels i særlige sager efter bistandslovens afsnit 8 om iværksættelse af hjælpeforanstaltninger for børn og unge imod forældrenes ønske direkte at gøre socialministeren til ankeinstans i stedet for den sociale ankestyrelse.

Som begrundelse for forslaget er det i bemærkningerne anført, at lovgivningen må indrettes på en sådan måde, at der opnås større betryggelse mod myndighedernes fejlgreb. Når jeg som nævnt må afvise fremskridtspartiets forslag, er det netop først og fremmest ud fra hensynet til retssikkerheden.

Forslaget om, at socialministeren skal kunne gribe ind i enhver sag efter bistandsloven og ydermere i enhver fase af sagens behandling, betyder ganske enkelt en fuldstændig underminering af det klagesystem, der er bygget op som led i socialreformens gennemførelse. Dette klagesystem består som bekendt dels af den sociale ankestyrelse som øverste klageinstans, dels af klageorganer på amtsplan, nemlig amtsankenævnene.